

Съседите ни бяха българи, с които винаги сме били в добри отношения

Севда, р. 1924

Казвам се Севда Методиева Ангелова. Родена съм на 10.02.1924 година в град Самоков. На 37 години останах вдовица. Майка съм на шест деца – пет момичета и едно момче. Баща ми работеше във воденицата, а майка ми в завода. Имам две сестри и трима братя, които са по – малки от мен. Когато ходеха на работа моите родители, аз се грижех за моите по – малки братя и сестри. Обикновено сутрините ставах много рано, за да ги нахраня и преоблека. След това приготвях обяд за родителите ми – омесвах хляба и го занасях в комшиите. След което носех обяда на моите родители в работата. Живеехме в съседство с българи, с които се разбирахме много добре. В оставащото ми малко време играехме с другите деца на жмушка, на семейства по каруците на нашите родители. Поради грижите за по – малките аз няхах възможност да посещавам училище и останах неграмотна. И те всички след това ходеха на училище. Имах кратко детство. По нашите традиции и по волята на баща ми ме омъжи на 18 години. Съпругът ми беше по – възрастен от мен и преди това семеен с пет деца. Сватбата ни по традиция продължи три поредни дни – единият ден с файтони из града, а другият ден боядисване на косата с къна и на третия ден тържество с булчинска рокля в огромна палатка. Мъжът ми беше един от най – добрите ковачи – занаятчии в града. Аз също работех с него в работилницата ни, която се намираше в къщата ни. Едновременно с това изпълнявах домакинските си задължения и отглеждах всичките си деца, както своите, така и заварените.

Ние живеехме в голяма фамилна къща, която се намира в центъра на град Самоков. Съседите ни бяха българи, с които винаги сме били в добри отношения и сме си помагали взаимно. При мъжа ми идваха хора от Благоевград, Сандански, Пловдив. Той също пътуваше с кон и каруца дни наред, за да продава стоката си. Освен пари в замяна са му давали картофи, месо и други продукти. Отговорността за материалната обезпеченост на голямото ни семейство бе негова. Когато се разболя, както и по време на дългото си боледуване, той не преставаше да пътува и до сетния си дъх се грижеше за нас. Това е и доказателство за най – висшата ценност за нас ромите – семейството. Когато останах вдовица най – малката ми дъщеря беше на 5 години. Най – голямата ми дъщеря и син ми помагаша, като работеха в работилницата, а аз започнах работа в текстилното предприятие „Рилски лен“ в града. Положението ни беше много тежко, тъй като децата ми ходеха на училище и нуждите ни постоянно се увеличаваха. Но въпреки

това аз успях да ги изуча, всички завършиха средно образование и след това успяха да си намерят работа в тогавашните предприятия в града. Моите шест деца се задомиха на възраст 20-23 год. по свое желание и по свой избор. Аз сега съм на 83 години, имам едно 4 внука и едно 8 правнука, като не всичките ми внуци са семейни. Като всеки възрастен човек съм болна, но моите деца се грижат много за мен и аз се чувствам удовлетворена от живота си и че съм го изживяла пълноценно.